

קנ:

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

בשרה אין שומעין לה. אפי"ג דכ"ג
 גופיה שועמא דברייתא דא
 שומעין לו משום יסוב ארץ ישראל
 משום מחשא דלרעא דלפניו בחוזה
 דוקא בנאך ישראל אין שומעין לו
 נאך דכחשא דלרעא לא אפשה
 מדין אלא ממחלע ע"י שופעיה
 ונעשה ולמאן דלמח הכא נמי משום
 יסוב ארץ ישראל אינטערך לנאשומעין
 שלא תאמר אפילו בחוזה לארץ אין
 שומעין לו משום מחשא דלרעא:
 (ס"ד לקמן) **לא יבא** ויבא.
 קף על גב דלמח
 (א) שמואל דמטיילן מבגד לבגד גבי
 מוחה אקור לפי שהמייקין באין בבית
 שאין בו מוחה וכוונתם לאכלו
 מניק אותן שידורו בבית:
 בגובחא

אשמועינן לעיל ר' יוחנן
אמר אני נוטל וזיתי אין
דין לאשמועינן למ"ד הכא
אין שומעין לו אבל לעיל

בבית שומעין לו *בשרה אין שומעין לו
בשרה מ"ט משום ישוב א"י איכא דאמרי
משום כחשא דארעא מאי בינייהו איכא
בינייהו חוצה לארץ: **מתני'** המשכיר בית
לחבירו בימות הגשמים אינו יכול להוציאו
מן החג ועד הפסח בימות החמה שלשים
יום ובכרכים אחד ימות החמה ואחד ימות
הגשמים שנים עשר חרש יובחננויות אחד
עייירות ואחד כרכים שנים עשר חרש רשב"ג
אומר גנות של נחתומים ושל צבעים שלש
שנים: **גמ'** מ"ש ימות הגשמים *דכי אגר
איניש ביתא בימות הגשמים אגר לכולהו

זהו שלל דרשות: **בשרה**. היורד למן
ר נעשהו **אזי** טעם: **משום** **כחש**
עומת אל השדה שיקו ממנה: **איבא**
אחשלו בנחלה לארן נני חן שומעין
לו: **מתני'** אינו יכול להוציא
גמ' מפרש לה לכולהו:
ובגדיהן. שם מקום השוקיים שהל
ונמשכים שם לגור שם והבנים שהל
מאריך לעבור: **ובתווייהו**. שומעין
הקפות בתריין וסוהין משלם
לו ימים רבים וכשמציין לו מעותיו
בזאן ע"י פתח המוט שהקיפו שם
ואם הלך למקום אחר אינן יודעין
אנא ימאזוהו אין יכול להוציא דל
חדש: **הטעם** של נחשוטין. מוכרי
כרדות: **ושל נבטים** של שנים.
ובגמ' מפרש מפני שהקיפן מרובה

מסורת הש"ס

(א) ויהי יום עשירי (ב) וזל
תקן יערינן (ג) שמועות
מא (ד) וניטין מ.א.
(ה) וביק פה ושידן (ו) עין
כא. פסחים ד. (ז) (כפרשי)
שגריף אימא על פסח וכן
הפסח התירט (ח) פיר
אשכנז ריש (ט) (לקמן)
קבא. (י) וימא יא:
(כ) (דכרין) (ל) (שנה כח.
וע"ש בתוס' ד"ה רב אמר).

הגהות הב"ח

(א) גם' לגלימא דרמא
לא מריכא:

הנהגות הגר"א

14 | רש"י ד"ה לא עדיפת
מינאי הו"ל והגיע נ"ב
דוקא הגיע (וע"ל ק"ב ב'
מוס' ד"ה נחוקת ומש"ש):

מוסף רש"י

לנקטתיה
דלשכביוה
לגלימיו.
אחזו צביוהו האלמים ו.
עשו שעתן לו טלית שטליו,
כל דבר תלתי במחשוב קרי
ליה כובסא, דלמאר (מטמ)
(כ.) חולל גרמא ומחיה
לכוסא ואחר תמר, חללו
הן הגולים (מביעות חסא)
מזוזה חיובת דרביה היא.
למי שיהא משמרתו וכתבי
ביתך יתאקד, נכנס ויחזק
(דפסחים ד.) ולא חוצה
הביה, דמכחי ביתך, דרך
יחזק, אלאה למי שנכנס
ויאלה לתוה אחר חרמא

לחנן ארין: בנ' מאי שנא ימות
הגשמים וכו' קס"ד קאמר צימות
הגשמים לימי הגשמים קאמר שפירש
לו השכר לו ציחק לימות הגשמים:
צימות החמה נמי לכולהו ימות החמה
אמר. דהא לימות החמה קאמר ליה:
אלא צימות הגשמים היינו טעמא
מקום דלא שכיח צימא. ובשוכר
מקום קאמר. ואשמועינן להשוכר מקום
שלא פירש זמן הוי שצירות שלשים
ויום הלכן צימות החמה דשכיח צימא
ואם בא להוציאו לטוף שלשים מוציא
בצימות הגשמים דלא שכיח צימא
אצ"ע דלא אצרי אלא ל' יום אינו
יכול להוציאו מן החג ועד הפסח
וחייב ליתן לו בכל חדש כשכר חדש
הראשון: אימא סיפא ובצרכין הוי
ספס סצירות וכו' כ' חדש. ואי מלו
היך הק' י"ב חדש צימות הגשמים
וכו': להודיע קטני. היך שלשים
י"ב חדש דקמי צממיתין להודיע
קאמר. המשכיר בית לחצירו כלו ימי
ההוצאה משום דלא שכיח צימא
כא"כ הודיע צימות החמה שלשים יום
שלא ירציו כל הזמן משכילה זמנו
והינין מט' באלו צריך להודיע
שלשים יום קודם חתו וממילא שמעין
אל כלו לו ימי שצירות צימות החמה
אינו יכול להוציאו עד שלשים יום
משהודיעו ואם בא להוציאו בזמנו
צריך להודיע שלשים יום קודם חתו.
ובצרכים צריך להודיע י"ב חדש
קודם יציאתו ואם לאו הודיע כל יא
אלא נתן לו כמשפט הראשון: אם
בא. בעל הבית להרבות לו בדמי
השכר מרבה משגיגו זמנו ואפילו לא
הודיע: האי קטאי כצובוסים
לשוכרין לנתיבאם. הרי הוא

דכי אגר איניש ביתא לכולהו ימות החמור
מעמא דלא שכיח ביתא למיגר אימא סיפא
ימות הגשמים שנים עשר חדש ואילו מלו
מפיק ליה ואמאי הא לא שכיח ביתא למיגר
וזה"ק המשכיר בית לחבירו סתם אין יכול
ועד הפסח אלא א"כ הודיעו שלשים יום
שלשים וכשאמרו שנים עשר חדש לא
שכיר צריך להודיע כך שוכר צריך להודיע
תנא ומותיבנא ביה איניש מעליא אמר רב
הגשמים אינו יכול להוציאו מן החג עד הפסח
כי קאמר אם נכנס יום אחד בימות הגשמים
וציאו מן החג ועד הפסח אמר רב הונא ואם
רב נחמן האי ^ללנקטיה בכוכסיה דלשבקיה
בתי: ^פפשיטא נפל ליה ביתא א"ל לא עדיפת
ביה במתנה א"ל לא עדיפת מגברא דאתית
הוה אפשר לאודועיה איבעי ליה לאודועיה
ההוא גברא דזבן ארבא דחמרא לא אשכח
א איתתא אית לך דוכתא לאוגרי אמרה ליה
בתא לעייליה אול לביתיה כתב לה גיטא
לאי מיניה וביה אפיקתיה אוותביה בשבילא
שע ^ככאשר עשה כן יעשה לו גמולו ישוב
מיאמ לאגרא אלא אפילו חצר דקיימא לאגרא
דרי ולך לא ניתא לי ^דדדמית עלי כי אריא
גומים ושל צבעין שלש שנים: תנא מפני
בביר בית לחבירו המשכיר חייב בדלת בנגר
אומן אבל דבר שאינו מעשה אומן השוכר
אין לשוכר אלא ^ההוצא מן התנור ומן הכירים
דיר בית לחבירו משכיר חייב להעמיד לו
קל לו תקרה לסמוך לו קורה ^וושוכר חייב
עקק לעשות לו מרחב ולהסיע את גגו בעו
מוזה ^ההאמר רב משרשיא ^יימוזה חובת
מי אמר להו רב ששת תניתוה דבר שאין
אי נמי לאו מעשה אומן הוא אפשר הוא
בגובתא

כאחוזו בצדיים שלו עד שמגיע לו טעמו כחומר כיון שמעלה על דמיו אין כך מוציא גדול מזה. כובסיה על שם שחללים כדאמרין (שנה) דף סו. כחאן תליין רובין בדקלא יחללי של תמרים: דאייקור צבי. שהפסדו יכיר: נפל ליה ביסיה. למשכיר: אמר ליה. לשוכר: לא עריפס מינא. הואיל ו|ו| ובגיע זמנו מוציאו ואילי' הלא איך בא על אלא מחמת שגל' הדועמין ואמה איך מוצא בית לשכור אף אי לא היה לי להודיעך שגל' ידעתי שיפול בימי ואני איני מוצא בית לשכור ולא טוב שמדור אמה בפנים ואני בחוץ: ובגני. לאחר לא משכיר אף אורחיה: אף יידיה במחנה: אמר לו. וזכר ליה שנתא: לא עריפס מנכרל דאמאי מיני. ויש שמכרה על כסם שהוא לא היה יכול להוציאו אף אמה אין כחך יותר ממנו: כלליס לנריס. השא אף בט ויפדן לו לבית חתנות: מיניס וביה. מן היין ענמו: כי אריא ארבה. כאריה אורב: מרתנ' וננגר. שנועלין בו את הדלת ותוחבין אותו בקורות האיקוספה: הובל של בעל הבית. משכיר. ובגמראס) מפרש לה: היולא מן הפסור. אשר הוא נעשה ובל: גמ' לחוק לו פקרה. אם התלעיו הנסרין: לסמוך לו קורה. אם שגרה אמת מהן: מרוב. כל גבוהיהן טעין בטעט ומשופעין מן ארבע צדיהן וסומכין נסרים לבתול אלא הגב להסמך המים מן הכותל ובשפלה אמת מהן הדיוט מחזירה: מוכס דדר היא. דדרשינן 'מנחות (דף נד.) ביתר) דרך ביאתך למי שנכנס ויולא לה זה דדר צה: מקום מווס. העץ שהדלת שוקף עליו ואף הוא קרוי מוחזר ואם אכן הוא לרץ לנקוב בו סדק להניח בו כסבה: גיבומת

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones